

Na oblohe svietilo slnko a on utekal na samý vrch kopca, až kým sa celkom nezadychčal a nespotal. Ocitol sa na konci strmej slepej uličky: Horská 11. Max bol doma. Plavé kučeravé vlasy sa mu lepili na čelo, keď cez bránu prešiel na príjazdovú cestu.

Privítal ho hlasný štekot. Z budy vybehol ich labrador Makkaroni.

„Ahoj, kamoš, som doma!“ zvolal Max a natešený pustil školskú tašku, ktorá s rachotom spadla na zem.

Makkaroni naňho vyskočil a oblízal mu tvár. Nielenže mal jeho labrador srst žltú ako

cestoviny, ale aj celý život zbožňoval makaróny. Max sa s ním so smiechom váľal po dvore, kým mu jeho psí kamarát oblizoval ucho.

„Ach, aký som rád, že už nie som v škole.“ Plán mu vyšiel! A teraz?

Až na Makkaroniho dychčanie vládlo všade ticho.

Jeho traja bratia ešte sedeli v škole a rodičia neboli doma. Garáž bola zavretá, auto preč. Maxovi sa na tvári objavil široký úsmev. „Vieš čo, kamoš? Sme sami a môžeme podniknúť, čo len chceme!“

Vyskočil, vzal Makkaroniho obľúbenú kosť a zakýval ňou. Nasledovala divoká naháňačka po dvore. Nakoniec sa celí vyčerpaní zastavili pred garážou. Max sa okolo seba skúmavo obzrel. Musel sa ísť ochladiť, a to hneď!

Pozrel sa hore na fasádu domu. Bumovci bývali v sivej betónovej stavbe, ktorá zvonku pôsobila chladným a odmeraným dojmom. No Maxovým rodičom sa dom páčil. Podľa mamy bol „taký